USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Q. T. N.**, zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2021, č. j. OAM 939/ZA-ZA11-HA15-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2022, č. j. 60 Az 66/2021-40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v České republice má družku a nezletilou dceru. V zemi původu žalobce *„nic nemá“* a nenašel by si tam práci. Z tohoto důvodu je podle něj naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Vycestování by navíc zasáhlo do žalobcova práva na soukromý a rodinný život. Žalobce má též odůvodněnou obavu z pronásledování, neboť byl v České republice odsouzen k trestu odnětí svobody za drogovou trestnou činnost, které je v zemi jeho původu tvrdě trestána.

[2] Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neudělil. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve vztahu ke zkoumání podmínek pro udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany. Krajský soud však shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným a zdůraznil, že prostřednictvím institutu azylu se nelze domáhat legalizace pobytu na území České republiky. Ani žalobcovy obavy z pronásledování pro drogovou trestnou činnost nejsou odůvodněné. Krajský soud proto žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele se krajský soud odklonil od ustálené judikatury týkající se posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. Kasační stížnost tedy přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a je proto přijatelná.

[4] Krajský soud se podle stěžovatele nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, podle níž žalovaný nezjistil skutečný stav věci a nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Podle stěžovatele je napadený rozsudek nezákonný a nepřezkoumatelný. Krajský soud nedostatečně posoudil žalobní námitky směřující vůči neudělení humanitárního azylu. Stěžovatel dále shrnul judikaturu týkající se rozhodování na základě správního uvážení a jeho soudního přezkumu. Dodal, že podle jeho mínění žalovaný vybočil z mezí správního uvážení. Krajský soud rovněž nesprávně vyhodnotil závažnost dopadu rozhodnutí žalovaného do života stěžovatelovy rodiny a zejména jeho nezletilé dcery. Úzké rodinné vazby stěžovatele na území České republiky jsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením krajského soudu a odkázal na správní spis. Během správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by v jeho případě šlo o zvláštního zřetele hodné důvody ve smyslu § 14 zákona o azylu. Stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Na základě skutečností, které stěžovatel uvedl, nelze dospět k závěru, že by mu hrozilo v zemi původu nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatelovy kasační námitky jsou navíc pouze obecné.

[6] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že polemika stěžovatele s právními závěry krajského soudu, které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, není důvodem přijatelnosti kasační stížnosti (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 2 Azs 391/2019-32). Neuvedl-li žadatel v průběhu správního řízení žádné azylově relevantní potíže či obavy, nelze žalovanému vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 250/2020-33, nebo ze dne 22. 9. 2021,

č. j. 2 Azs 161/2021-29). Pokud tedy stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, č. 312/2004 Sb. NSS).

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Je z něj patrné, na základě jakých důkazů a skutkového stavu, jakož i právních úvah, krajský soud rozhodl (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Z odůvodnění rozsudku plyne, že se krajský soud žalobními námitkami řádně zabýval. Soud logicky vysvětlil, proč se stěžovatel nemůže úspěšně domáhat udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v soudním přezkumu správního uvážení žalovaného, jehož nedostatky stěžovatel namítal také jen v obecné rovině. Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že soudy mají pouze omezenou možnost přezkumu správního uvážení. Při přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda byla východiska takového úsudku zjištěna řádným procesním postupem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, či rozsudek ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS).

[10] Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky za účelem vedení soukromého a rodinného života rovněž není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44). Samotné neudělení mezinárodní ochrany ještě nemá za následek zásah do práva na rodinný a soukromý život ani do práv nezletilého dítěte. Neznamená samo o sobě správní vyhoštění, v jehož rámci by příslušné orgány posoudily dopady do rodinného a soukromého života. Neudělení mezinárodní ochrany navíc stěžovateli nebrání legalizovat svůj pobyt v České republice na základě pobytového oprávnění.

[11] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51 53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, která by jinak toto právo měl, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu